

จันทร์ 15 เมษายน

สัปดาห์ที่ 3

เทศกาลปัสกา

สดด 119:23-24,

26-27, 29-30

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1

กจ 6:8-15

ในครั้งนั้น สเทเฟนเปี่ยมด้วยพระพรหรรษทานและพระอนุภาพ ทำปาฏิหาริย์และเครื่องหมายอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชน บางคนจากศาสนาธรรมที่เรียกกันว่าศาสนาธรรมของเสรีชนที่เคยเป็นทาส คือชาวยิวจากเมืองไซริน, อเล็กซานเดรีย, จากแคว้นซีลีเซียและเอเชีย เริ่มโต้เถียงกับสเทเฟน แต่เขาเหล่านั้นไม่สามารถเอาชนะสเทเฟน เพราะสเทเฟนพูดด้วยปรีชาญาณซึ่งมาจากพระจิตเจ้า คนเหล่านั้นจึงเลียมสอนประชาชนบางคนให้ไล่ความว่า “พวกเราได้ยินเขากล่าวคำผรุสวาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า” เขาอุบายประชาชน บรรดาผู้อาวุโสและธรรมาจารย์ให้ปันป่วนวุ่นวายแล้วจึงเข้าจู่โจมจับกุมสเทเฟนนำไปยังสภาชั้นเฮดริน

เขาเหล่านั้นได้ตั้งพยานเท็จขึ้นมากล่าวหาว่า “ชายคนนี้กล่าวคำผรุสวาทต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และธรรมบัญญัติอยู่เสมอ พวกเราได้ยินเขาพูดว่า เยชู ชาวนาซาเร็ธผู้นี้จะทำลายสถานที่นี้และจะเปลี่ยนแปลงชนบะประเพณีที่โมเสสได้มอบไว้ให้แก่เรา”

ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาชั้นเฮดรินต่างเพ่งมองสเทเฟน เห็นใบหน้าของเขาสว่างรุ่งเรืองเหมือนกับหน้าทูตสวรรค์

พระวรสาร

ยน 6:22-29

วันรุ่งขึ้น ประชาชนที่ยังอยู่บนฝั่งโน้น สังเกตเห็นว่า มีเรืออยู่ที่นั่นเพียงลำเดียว และจำได้ว่าพระเยซูเจ้ามิได้เสด็จลงเรือไปกับบรรดาศิษย์ บรรดาศิษย์ไปกันตามลำพังเท่านั้น แต่เรือลำอื่นจากเมืองทีเบเรียสได้มายังสถานที่ที่พวกเขาได้กินขนมปัง

เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยซูเจ้า และบรรดาศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีก ก็พากันลงเรือเหล่านั้น มุ่งไปที่เมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อตามหาพระเยซูเจ้า เมื่อได้พบพระองค์ที่ปากโน้นแล้ว จึงทูลถามว่า “พระอาจารย์ ท่านมาที่นี่เมื่อไร?”

พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านแสวงหาเรา มิใช่เพราะได้เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ แต่เพราะได้กินขนมปังจนอิ่ม อย่าชวนขวยหาอาหารที่กินแล้วเสื่อมสลายไป แต่จงหาอาหารที่คงอยู่และนำชีวิตนิรันดร์มาให้ อาหารนี้บุตรแห่งมนุษย์จะประทานให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าพระบิดาทรงประทับตรารับรองบุตรแห่งมนุษย์ไว้แล้ว”

เขาเหล่านั้นจึงทูลว่า “พวกเราจะต้องทำอะไรเพื่อให้กิจการของพระเจ้าสำเร็จ?”

พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “กิจการของพระเจ้าก็คือให้ท่านทั้งหลายเชื่อในผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา”

ข้อคิด

หลังจากที่พระเยซูเจ้าทรงทวีขนมปังเลี้ยงประชาชนแล้ว จากประสบการณ์ที่พวกเขาประชาชนได้รับการดูแลและการเอาใจใส่จากพระองค์ ทำให้พวกเขายังคงกระหายที่จะแสวงหาพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเช่นนั้นจึงตรัสกับประชาชนว่า “อย่าแสวงหาอาหารที่เน่าเปื่อยแต่จงแสวงหาอาหารที่ให้ชีวิตนิรันดร์” พระองค์คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ที่ทำให้โลกมีชีวิต และอาหารนี้ก็คือ ศีลมหาสนิทซึ่งเป็นพระกาย และพระโลหิตขององค์พระเยซูเจ้านั่นเอง